

Иваница А.В. Отдельные аспекты назначения экспертизы при расследовании убийств по неосторожности. Приведены конкретные постановки вопросов перед экспертом и виды экспертиз, проводимых по делам о неосторожном убийстве, обуславливающие эффективность раскрытия и расследования преступления.

Ключевые слова: экспертиза, судебно-медицинская экспертиза, неосторожное убийство.

Ivanytsya A.V. Some aspects of examination assignment in reckless homicides investigations. Conducting forensic examination in the investigation of reckless homicides is one of means of obtaining evidence-based information. The results of their conduct will confirm or refute the investigator's idea about conditions and mechanism of the murder, the perpetrator's motives and intentions.

The main type of expertise that is used in the investigation of reckless homicides is a forensic medical examination.

The efficiency of detection and investigation of a crime depends on the quality, speed, skill, timing and proper organization of the forensic examination of the corpse and evidence, the proper selection of the research subject, a specific statement of the expert. The expert's report is important not only for successful and rapid detection of reckless murder, but for true crime assessment, distinguishing it from murder or grievous bodily harm that caused the victim's death, an accident or suicide.

Examinations, which are conducted in cases of reckless murder, are: 1) primary, which is held regardless of the method of murder (forensic medical examination of a corpse), and 2) derivatives that are assigned and carried out depending on the method and conditions of murder, namely forensic and chemical, forensic soil science, forensic psychiatric examination of a suspect, material science expertise, forensic narcological, forensic engineering and transport, forensic biology, forensic examination of safety standards, forensic examination (trasological, ballistic, fingerprint, handwriting, etc.).

Keywords: examination, forensic examination, reckless homicide.

Надійшла до редакції 02.02.2013

М.М. Ляшенко

здобувач

(Національний університет

державної податкової служби України)

УДК 343.98

ВИДИ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ ПРОФІЛАКТИКИ ЕКОНОМІЧНИХ ЗЛОЧИНІВ

Розглянуто поняття криміналістичної профілактики економічних злочинів та здійснено аналіз видів вказаної профілактики за різними критеріями.

Ключові слова: економічні злочини, попередження, загальна профілактика, індивідуальна профілактика, припинення.

Постановка проблеми. Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. В криміналістичній літературі як види профілактичної діяльності направленої на боротьбу зі злочинністю взагалі і економічної зокрема вживаються такі терміни як «запобігання», «профілактика», «попередження».

Попередження злочинів – це система методів і заходів, що характери-

зують напрям боротьби зі злочинністю та злочинами як її складовими, яка впроваджується суспільством через усунення її причин і сприятливих умов, а також шляхом запобігання і припинення конкретних злочинів.

Попередження злочинів є сукупністю різних взаємопов'язаних між собою заходів, що проводяться як державними, так і громадськими організаціями, спрямованих на те, щоб не допустити злочини і умови, які їх породжують.

З кримінологічної точки зору, попередження правопорушень є системою загальних та спеціальних заходів, що застосовуються органами державної влади, громадськими організаціями, правоохоронними органами з метою нейтралізації, ослаблення чи усунення факторів, що спричиняють злочини та інші правопорушення, вплив на потенційних правопорушників, щоб утримати їх від вчинення протиправних дій.

Попередження злочину починається з моменту виникнення теоретичної можливості настання небажаного (злочину) і триває до моменту настання небажаного (вчинення злочину). Якщо говорити про попереджувальну діяльність щодо не конкретного злочину, а злочинів взагалі, то вона повинна тривати безперервно, охоплюючи всі етапи, пов'язані зі злочинною діяльністю.

Основними завданнями з попередження економічної злочинності є: профілактичний вплив на динаміку, структуру, причини економічної злочинності; попередження видів і форм злочинної поведінки; виявлення організованої діяльності кримінальних структур, спрямованої на виведення в тіньову економіку грошових коштів з використанням недосконалості чинного законодавства; залучення громадськості до роботи з попередження економічних злочинів і правопорушень [13, с. 94].

Об'єктами діяльності з попередження економічних злочинів і правопорушень є: причини і умови, що сприяли вчиненню цих злочинів фізичними і юридичними особами; особи, які готують економічні злочини; співробітники міліції, податкової міліції, інших правоохоронних органів, інші особи, які сприяють вчиненню економічних злочинів фізичними і юридичними особами; співробітники правоохоронних і податкових органів, які створюють передумови витоку інформації, яка становить державну, службову, комерційну таємницю [13, с. 94].

Суб'єкти, які зобов'язані попереджувати злочинність, поділяють на спеціалізовані та неспеціалізовані. До спеціалізованих відносять правоохоронні органи і суди, а до неспеціалізованих – законодавчі органи, органи виконавчої влади, адміністрації підприємств, установ, організацій, громадські об'єднання, окремих громадян [12, с. 6–7].

До головних спеціалізованих суб'єктів, які в ході своєї діяльності проводять роботу з попередження економічних злочинів і правопорушень, належать органи МВС, СБУ, митні та податкові органи України тощо.

Попередження економічних злочинів і правопорушень являє собою комплекс організаційних, оперативно-розшукових та кримінально-процесуальних заходів, здійснених на стадії формування умислу і підготовки злочинів з метою їх недопущення.

При цьому основними тактичними прийомами попередження економі-

чних злочинів, що готуються, є: усунення обставин, якими намагається скористатися особа при скоєнні злочину; штучне створення обстановки, що включає або суттєво ускладнює можливість вчинення злочину чи правопорушення; притягнення особи до кримінальної, адміністративної, дисциплінарної та іншої відповідальності за вчинення підготовчих дій [13, с. 98].

На сьогодні залишається досить актуальною проблема попередження і боротьби з економічними правопорушеннями, які можна визначити як протиправні, винні діяння, що виражаються в невиконанні або неналежному виконанні податкових зобов'язань, у порушенні прав і законних інтересів суб'єктів [17, с. 155].

Попередження економічних злочинів – це багатостороння діяльність державних органів та громадських організацій, спрямована на розробку і втілення в життя системи пов'язаних між собою заходів економічного, політичного, культурно-виховного, правового та організаційного характеру, здійснення яких усуває причини і умови, що сприяли вчиненню правопорушень, і забезпечує викорінення злочинів [15, с.121].

В умовах становлення правової держави в Україні, що супроводжується зростанням кількості економічних правопорушень, підвищується роль юридичної науки. Одним із основних завдань є наукове осмислення і розробка аргументованих пропозицій щодо створення та подальшого вдосконалення методик попередження правопорушень із використанням сучасних досягнень інформаційних технологій, обґрунтування законності їх застосування [17, с. 155].

Попередження вчинення економічних злочинів повинне здійснюватися на різних рівнях і в декількох напрямках.

На загальнодержавному рівні необхідне якнайшвидше завершення економічних перетворень, прийняття комплексних заходів щодо припинення падіння виробництва і підвищення платоспроможності суб'єктів господарювання.

Особливу роль у системі попередження економічних злочинів займає вдосконалення правової бази, своєчасний, мобільний обмін інформацією між різними правоохоронними органами.

Мета. Одним із можливих варіантів підвищення оперативності, мобільності взаємного обміну інформацією між зацікавленими органами є створення єдиної інтегрованої інформаційно-аналітичної системи, завданнями якої стане підвищення оперативності, достовірності та якості використовуваної інформації, зменшення суб'єктивного фактора впливу; створення системи інформування населення з метою підвищення юридичної грамотності і запобігання фактам вчинення злочинів у сфері економіки.

Виклад основного матеріалу. Таким чином, попередження економічних злочинів є складним процесом, його зміст відрізняється від інших видів діяльності. При цьому виділяють ряд складових частин, до яких належить профілактика запобігання та припинення злочинів. Кожний із цих елементів є відносно самостійним, проте всі вони взаємопов'язані між собою, мають одну і ту ж мету – не допустити вчинення злочину.

Разом з тим існують деякі відмінності попередження від профілактики-

ки, запобігання та припинення.

У спеціальній літературі відсутнє загально визнане концептуальне розуміння відповідних понять та їх співвідношення. Зазначені поняття не визначено й у правових актах, хоча вони часто в них використовуються.

Профілактика злочинів є особливим видом соціального управління, що покликаний гарантувати безпеку правоохоронних цінностей і полягає в розробленні і здійсненні системи цілеспрямованих заходів щодо виявлення та усунення причин злочинів, умов, які сприяють їх здійсненню, а також запобіжного впливу на осіб, схильних до протиправної поведінки.

Профілактика (від гр. *prophylakticos* – охоронний, запобіжний) – це сукупність заходів щодо запобігання чомусь небажаному [11, с. 667].

Під профілактикою також розуміють сукупність державних і суспільних заходів, спрямованих на усунення або нейтралізацію причин і умов злочинів [14, с. 66–67].

Профілактика – це частина попереджувальної діяльності щодо усунення чи послаблення чинників, що спричиняють учинення злочинів серед певних соціальних груп або з боку конкретних осіб.

Крім того, профілактику злочинів можна визначати як: систему заходів протидії злочинності; особливий вид соціального управління; різноманітну за характером діяльність; практику впливу на негативні явища та процеси; органічну єдність, інтегровану взаємодію різних елементів системи [6, с. 82].

Профілактика злочинності – це комплекс заходів, спрямованих на виявлення, обмеження або усунення чинників злочинності загалом та її окремих видів, суспільної небезпеки особистості злочинця [2, с. 502].

До профілактики злочинів відносять діяльність, яка об'єктивно допомагає зміцненню законності та правопорядку в державі. Водночас таке тлумачення профілактики поширює її у численних і різноманітних процесах соціального розвитку. Як вважає О.М. Макаренко, відрізнити профілактику правопорушень від інших видів соціального управління необхідно за ознакою цілеспрямованості [10, с. 118]. Таке трактування поняття профілактики правопорушень дозволяє виділити більш конкретні ознаки профілактики [5, с. 18].

Найбільш повно поняття профілактики розглядає кримінологічна наука, складовою якої є вивчення проблем попередження злочинності.

О.С. Шляпочников зазначав, що теоретичні основи попередження злочинів повинні розроблятися у зв'язку і на базі загальнокримінологічної теорії причин злочинності [19, с. 3–10]. Однак і тут серед науковців не досягнуто єдності поглядів щодо сутності проблеми, що розглядається.

У профілактиці правопорушень відокремлюють два основні моменти – теорію та практику. Як теоретична концепція, профілактика правопорушень є певною системою знань, здобутих у процесі узагальнення й аналізу практики боротьби з правопорушеннями. У цьому плані вона виступає як сукупність ідей, концепцій, наукових гіпотез, що акумулюють знання про профілактичну діяльність суспільства, соціальних груп, колективів, громадян, а також держави, її органів та інститутів [3, с. 160].

Профілактика як вид соціальної практики – це гуманний, дієвий та надійний спосіб зменшення кількості порушень правових норм, оскільки вона пов'язана з такими заходами з боку держави і суспільства, що можуть не лише виявити й усунути причини і умови правопорушень, але й стримати людину від їх вчинення [3, с. 160].

Сутність кримінологічної профілактики, як зазначає О.Г. Кальман полягає у реалізації таких заходів, які були б безпосередньо спрямовані на випередження, обмеження, усунення кримінологічних чинників і захист економіки від злочинних посягань на різних етапах розвитку злочинної економічної діяльності [9].

Профілактика злочинів щодо соціальної профілактики антигромадських явищ є порівняно самостійним, складним утворенням, що, у свою чергу, складається із двох груп: правові методи та неформалізовані методи – кримінологічні, кримінальні, криміналістичні та інші методи і засоби впливу на злочинну поведінку людей. Слід зазначити, що методи та засоби неформалізованої групи профілактики не можуть суперечити положенням правової групи.

На думку спеціалістів, результати профілактичної роботи при її правильній організації в цілеспрямованому здійсненні суттєво впливають на рівень, структуру і динаміку злочинності, забезпечують послідовне зниження кількості вчинених злочинів і мають важливе криміналістичне значення [18, с. 276].

Г.А. Аванесов поділяє профілактику на ранню і безпосередню [1, с. 20]. Йдеться про види профілактичного впливу, підставою для виділення яких є об'єкт – особа, хоча можна говорити і про соціальну групу, яка перебуває на різноманітних стадіях «готовності» до вчинення злочину.

Профілактику поділяють на загальну, індивідуальну та попередження злочинів, що готуються [13, с. 96].

Більш складну будову структури профілактичної діяльності наводить Г.А. Аванесов. Він поділяє профілактику злочинів на загальну, спеціальну й індивідуальну, а також на моральну, кримінально-правову, кримінологічну та спеціальну [1, с. 339–401].

Деякі науковці пропонують додати ще і посткримінологічну профілактику, в якій виділяють повторну та рецидивну профілактику, і зазначають, що вона здійснюється щодо осіб, які перебувають в установах виконання покарань [16, с. 179].

Загальна профілактика – це заходи, спрямовані на виявлення причин і умов, що сприяють учиненню правопорушень на всій території України, в її окремому регіоні, галузі господарства щодо частини населення чи групи осіб, а також на підприємстві, в установі чи організації незалежно від форм власності.

До заходів загальної профілактики злочинів відносять: профілактичну перевірку; профілактичний припис; повідомлення про невиконання профілактичного припису; кримінологічне дослідження; роз'яснення положень законодавства України з питань профілактики злочинів; інформування населення про стан злочинності; засоби та методи захисту населення від зло-

чинних посягань.

До загальнопрофілактичних заходів також відносять використання центральних і місцевих засобів інформації для роз'яснення основних положень існуючого законодавства, прав і обов'язків органів міліції, формування у громадян поваги до їх діяльності, підвищення правової культури, виховання законослухняних громадян; внесення, відповідно до закону, у відповідні державні, комерційні і некомерційні організації подань про усунення причин та умов, що сприяли вчиненню економічних злочинів; здійснення взаємодії з державними органами, громадськими об'єднаннями в роботі з попередження економічних злочинів.

При цьому основою взаємодії органів міліції з податковими і державними органами є забезпечення контролю за дотриманням існуючого законодавства та виявлення фактів його порушення [12, с. 96–96].

Це включає в себе вироблення відповідної загальнодержавної програми по формуванню у населення правової культури; створення координаційного комітету з представників правоохоронних органів, Мін'юсту, Міністерства фінансів, Міністерства освіти та науки України та інших органів для розробки проекту програми, яка б передбачала комплекс заходів, направлених на роз'яснення законодавчих актів у забезпеченні нормально-го життя держави, основних напрямів економічної політики.

Значне навантаження з профілактики економічних злочинів повинні нести спеціальні засоби масової інформації, де б викривалися факти розкрадань державного майна і застосовувались фактори профілактичного характеру.

Під віктимологічною профілактикою правопорушень розуміють систему взаємопов'язаних, організаційно забезпечених державних, громадських та індивідуальних заходів, спрямованих на виявлення та усунення або нейтралізацію чинників, які формують особисту чи масову можливість стати жертвою правопорушення.

Під такою профілактикою розуміють заходи щодо усунення або нейтралізації криміногенних чинників [7, с. 12–14].

Індивідуальна профілактика – система цілеспрямованого, організованого з урахуванням педагогічних вимог виховного впливу на свідомість, почуття, волю профілактованої особи з метою усунення, нейтралізації, блокування у неї негативних і одночасно формування позитивних якостей, стереотипів і звичок законослухняної поведінки, тобто здійснення профілактичного впливу, а саме сукупності різного роду дій, спрямованих на позбавлення та усунення антисуспільних намірів у свідомості осіб, які вчиняють або потенційно здатні допустити правопорушення.

Таким чином, індивідуальна профілактика являє собою комплекс заходів виховного і дисциплінарного впливу відносно конкретних осіб, від яких, судячи з окремих ознак їх поведінки, можна чекати вчинення податкового злочину.

До заходів індивідуальної профілактики злочинів належать: роз'яснення суспільної небезпечності поведінки особи, яка скоїла правопорушення, та усне її попередження про неприпустимість протиправних і антигромадсь-

ких дій; офіційне застереження про неприпустимість протиправної поведінки; профілактичний облік в органах внутрішніх справ чи Служби безпеки і здійснювані у зв'язку з цим заходи; адміністративний нагляд ОВС; соціальний патронаж.

Розглядаючи структуру профілактики злочинів з точки зору конкретної спрямованості превентивних заходів, у літературі виділяють два види цієї діяльності. До першого з них – загальної профілактики – зараховують заходи, мета яких полягає у створенні об'єктивних умов, що виключають або ускладнюють учинення злочинів. Другий вид – індивідуальну профілактику – становлять заходи, спрямовані на недопущення злочинної поведінки з боку конкретної особи [8, с. 141].

Висновок. Таким чином, завданням криміналістичної профілактики є постійне вдосконалення науково-технічних засобів, тактичних прийомів і методів розслідування злочинів, що підвищують ефективність та науково-методичний рівень розслідування злочинів в цілому й поділяє криміналістичну профілактичну діяльність на два види, а саме – слідчу профілактику та експертно-кримінологічну [21, с. 111–112].

Вирішення зазначених завдань криміналістичної профілактики злочинів неможливе без реалізації інших, а саме: виділення об'єктів профілактичного вивчення в кожному конкретному випадку розслідування; розробка й вдосконалення методів і прийомів виявлення причин вчинення злочинів та умов, що їм сприяють; розробка запобіжних заходів щодо злочину, який почався і, який готується; виявлення й дослідження особливостей типових слідчих ситуацій профілактичного характеру, що виникають при розслідуванні злочинів та правопорушень.

Саме комплекс цих завдань, що можуть бути вирішеними специфічними криміналістичними методами і засобами, визначає предмет криміналістичної науково-профілактичної діяльності по запобіганню злочинам та правопорушенням [4].

На думку окремих вчених суб'єкти, які зобов'язані попереджувати злочинність, поділяються на спеціальні та неспеціальні. До спеціальних відносять правоохоронні органи і суди, а до неспеціальних – законодавчі органи, органи виконавчої влади, адміністрації підприємств, установ, організацій, громадські об'єднання та окремих громадян [12, с. 6–7].

За видом суб'єкта профілактичну діяльність можна поділити на слідчу профілактику, яку здійснює слідчий; експертну, яку здійснюють експерти та експертні установи; оперативну, яку здійснюють органи дізнання; судову, яку здійснює суд, але це окремо буде предметом розгляду в наступному підрозділі [20, с. 38].

Бібліографічні посилання

1. Аванесов В.А. Криминология: [учебник] / В.А. Аванесов – М.: Акад. МВД СССР, 1984. – 500 с.
2. Большой юридический словарь / под. ред. А.Я. Сухарева, В.Е. Кругекис. – [2-е изд., передел. и доп.]. – М.: ИНФРА-М, 2001. – 704 с.
3. Біленчук П.Д. Процесуальні та криміналістичні проблеми дослідження обвинуваченого (проблеми комплексного вивчення особи обвинуваченого на стадії попереднього слідства): [монографія] / П.Д. Біленчук. – К.: Атіка, 1999. – 457 с.

4. Борідько О.А. Криміналістична профілактика як структурний елемент методики розслідування злочинів: автореф. дис. канд. юрид. наук: 12.00.09 / Запоріжжя, 2005. – 20 с.
5. Борідько О.А. Криміналістична профілактика як структурний елемент методики розслідування злочинів: дис. ... канд. юрид. наук / О.А. Борідько. – Запоріжжя, 2005. – 191 с.
6. Бурлаков В.Н. Индивидуальная профилактика правонарушений: проблемы и суждения / В.Н. Бурлаков // Вестник Ленинградского у-та. Сер.: Экономика. Философия. Право. – 1982. – № 23. – С. 103–108.
7. Зелинский А.Ф. Криминология: [курс лекций] / А.Ф. Зелинский. – Харьков: Прапор, 1996. – 260 с.
8. Джужа О.М. Курс криминології: загальна частина: [підручник] / О.М. Джужа, П.П. Михайленко, О.Г. Кулик. – К.: Юрінком Інтер, 2001. – 352 с.
9. Кальман О.Г. Злочинність в сфері економіки України: теоретичні та практичні проблеми попередження: автореф. дис. ... д-ра юрид. наук / О.Г. Кальман. – 2004. – 34 с.
10. Макаренко О.М. Щодо з'ясування терміна “профілактика правопорушень” та суміжних з ним понять / О.М. Макаренко // Право и безпека. – 2004. – № 3. – С. 118–120.
11. Новейший словарь иностранных слов и выражений. – М.: АСТ, 2001. – 976 с.
12. Паламар Л.В. Криміналістична профілактика злочинів, пов'язаних з незаконним отриманням банківських кредитів: автореф. дис. ... канд. юрид. наук / Л.В. Паламар. – К., 2008. – 16 с.
13. Платов Л.В. Профилактика и предупреждение налоговой преступности / Л.В. Платов // Труды Московской государственной юридической академии. – М., 1997. – С. 94–98.
14. Сахаров А.Б. Социальная система предупреждения преступлений / А.Б. Сахаров // Советское государство и право. – 1972. – № 2. – С. 66–72.
15. Тертишник В.М. Науково-процесуальний коментар до Кримінально-процесуального кодексу України / В.М. Тертишник. – К.: А.С.К., 2007. – 1056 с.
16. Филонов В.П. Состояние, причины преступности в Украине и ее предупреждение: [монография] / В.П. Филонов. – Донецк, 1999. – 640 с.
17. Цимбал П.В. Попередження податкових правопорушень в умовах використання інформаційних технологій / П.В. Цимбал, Н.С. Постіл // Проблеми впровадження інформаційних технологій в економіці: тези доповідей III міжнародної науково-практичної конференції). – Ірпінь, 2002. – 16–17 травня. – С. 155–157.
18. Черкасов В.Н. Экспертная профилактика преступлений в сфере компьютерных технологий / В.Н. Черкасов, А.Б. Нехорошев // Информатизация правоохранительных систем. X Международная научная конференция 22–23 мая 2001 г.: сборник трудов. – М., 2001. – С. 276–277.
19. Шванков В.М. Теоретические основы координации и взаимодействия в органах внутренних дел / В.М. Шванков. – М., 1978. – С. 10–26.
20. Шепітько В.Ю. Криміналістика – К., Концерн «Видавничий дім Ін-юре», 2004. – 728 с.
21. Яблоков Н.П. О предмете криминалистического предупреждения // Тезисы републ. науч. конф. – К., 1983. – С. 112.

Ляшенко Н.Н. Виды криминалистической профилактики экономических преступлений. Рассмотрено понятие криминалистической профилактики экономических преступлений и осуществлен анализ видов указанной профилактики по разным критериям.

Ключевые слова: экономические преступления, предупреждение, общая профилактика, индивидуальная профилактика, пресечение.

Lyashenko M.M. Forms of criminalistics prevention of economic crimes. The main objectives of the prevention of economic crime are: preventive effect on the dynamics, structure, causes of economic crime, prevention of types and forms of criminal behavior and to detect activities of organized criminal groups to draw cash into the shadow economy using imperfections of current legislation; involvement public in the work of prevention of economic crimes and offenses.

The objects of economic activity in the prevention of crime and delinquency are: the causes and conditions that contributed to the commission of these crimes by physical and

legal entities, persons who prepare economic crime, police, tax police and other law enforcement agencies, and other entities that contribute to the occurrence of economic crimes of physical and legal entities, law enforcement and tax authorities, which set the stage leakage of information of public, proprietary and trade secret.

Prevention of economic crime and delinquency is a complex of organizational, operational and investigative and criminal procedural measures taken at the stage of preparation and intent crime in order to prevent them.

The major tactical methods of prevention of economic crimes that are prepared are: elimination of the circumstances in which a person is trying to use in the commission of a crime; artificially create an environment that enables or significantly hinders the possibility of committing a crime or offense, making the criminal, administrative, disciplinary or other liability for preparatory actions.

The main specialized subjects, which in the course of the activity carried out work on the prevention of economic crimes and offenses include internal affairs agencies, The Security Service of Ukraine, customs and tax authorities of Ukraine and others.

Entities are required to prevent crime, divided into specialized and unspecialized. Specialized ones include police and courts, and unspecialized - legislative bodies, executive, management of enterprises, institutions, organizations, associations and individuals.

Keywords: *economic crimes, prevention, general prevention, individual prevention, stopping.*

Надійшла до редакції 17.04.2013

І.М. Одинцова

викладач

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

УДК 343.12

ОСКАРЖЕННЯ РІШЕНЬ, ДІЙ ЧИ БЕЗДІЯЛЬНОСТІ НА ДОСУДОВОМУ РОЗСЛІДУВАННІ СТОРОНОЮ ЗАХИСТУ

Висвітлено проблеми законодавчого врегулювання заходів захисту у кримінальному процесі, приведення його у відповідність до міжнародних стандартів та Конституції України.

Ключові слова: *оскарження рішень, право на захист, складність кримінального провадження, поведінка учасників кримінального провадження.*

Постановка проблеми. Новий Кодекс вступив у дію 20 листопада 2012 року. Відтоді міліція та суди працюють по-новому. Враховуючи деякі аспекти та принципові зміни у кодексі, їх застосування буде пов'язано з проблемами правотлумачення і правозастосування.

Актуальність досліджуваної проблеми полягає в уточненні механізму оскарження рішень чи дій органу досудового розслідування, розширенні прав на захист і більшому удосконаленні дій захисника у зв'язку з порушенням процесуальних норм на етапі кримінального провадження.

Оскарження рішень, дій чи бездіяльності на досудовому розслідуванні є дієвим засобом поновлення порушених прав і законних інтересів осіб, виправленню недоліків.